

които, акомпанирани отъ топовнитѣ и пушечни гърмежи, огласиха цѣлата розова долина.

— „Встатъ“! скомандува дружинния командиръ.

— „Встатъ“! подхванаха ротнитѣ командири.

— Ружье-волно! Шагомъ маршъ! И дружината съ развито знаме, като се равняваше по дѣсно-фланговия пѣхотенъ полкъ, юнашки и безстрашно закрачи напредъ.

И живата стѣна отъ полкове и дружини, — всички съ развѣвани знамена, подъ звуковетѣ на полковитѣ музики, стройно се носеха напредъ, безъ да гледатъ, че на срѣща имъ летяха хиляди смъртоносни снаряди и куршуми, които опустошаваха нашитѣ редове. При всичко това, опълченцитѣ бѣха обхванати отъ неописуемъ ентузиазмъ. Азъ не мога да прѣдамъ ония войнственни чувства и онѣзи дивна морална сила, които се четяха въ очитѣ на бойцитѣ за свободата на България; азъ не мога да опиша онѣзи жажда за отмъщение за петъ-вѣковното страдание на българския народъ, която вълнуваше душитѣ на шипченскитѣ герои и ги тласкаше напредъ.

Настѣпватъ полковетѣ и дружинитѣ подъ звуковетѣ на полковитѣ музики, които, като че ли се мѣчатъ да заглушатъ топовнитѣ и пушечни гърмежи. Настѣпватъ тѣ и вървишката сключватъ редоветѣ на излѣзлитѣ отъ строя ранени и убити войници. Но ето, татъкъ къмъ лѣвия ни флангъ, а слѣдъ минута по цѣлата боева линия, се зачува грѣмогласното и дружно „ура“; „ура“, което заглуши, и музика, и топовни и пушечни гърмежи; „ура“, ехото отъ което, като морски вълни, се понесе къмъ сѣверъ изъ долищата и възвишенноститѣ и отнесе, заедно съ нашия привѣтъ на шипченскитѣ защитници, и радостната вѣстъ за прѣвземанието на шейновския укрѣпленъ лагеръ. Въ отговоръ на това „ура“ отъ турскитѣ укрѣпления се раздадоха пушечни залпове, но залпове не дружни — не увѣрени.

Неприятелската батарея срѣщу нашия лѣвий флангъ се сне отъ позицията, а оная отъ центра, слѣдъ дружното „ура“, вече не се чуваше. Цѣлата първа линия